

GRIFTETAL: De två portarna

*Griftetalet inledde jag med att visa upp Signes broderi och läsa texten:
"Vår slingrande väg mellan portarna; födelse och död".*

Vår stund på jorden omgärdas av två portar, tänker jag.
Genom födelsens port kommer vi in i tiden
och genom dödens port går vi ur tiden.
Födelse och död bildar par – inte liv och död.

Vår slingrande väg mellan födelse och död kalla vi "livet".
Men Livet med stort L har varken början eller slut.
I födelsen antar Livet en viss form – och *i döden* lämnas den formen.
Formerna är många men Livet är ett och evigt.

Båda portarna är från den ena sidan sett en död
och från den andra en födelse.
Vi dör som foster när vi lämnar fostervatten och mörker
för att födas som barn i en värld av luft och ljus.
Vi dör som jordevarelser när vi lämnar kroppen
för att sannolikt bortom tidens gränser träda in i en annan tillvaro.

Något som Jesus ville befria människor ifrån var dödsfruktan.
Han ville hjälpa dem *att se*, att döden inte är livets motsats
och motståndare utan *en del av* livet.
Inför sin egen död gav han sina vänner den tröstefulla bilden av ett vetekorn
som genom att falla i jorden och dö fyller sin bestämmelse.
Han sa: *Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn.
Men om det dör ger det rik skörd.* (Joh 12:24)

Kornet som göms i jorden
dör men grov –
uppstår i ny gestalt.

GRONING är *döden* för kornet och samtidigt *födelse*.
En ny planta skjuter ett rotskott ner i myllan –
och söker sig sedan uppåt och ut i ljuset.

Det är genom *upplösning* av givna former som livet förnyas.
Död är förvandling – och en nödvändig fas i livets alla processer.
Död är *övergång* mellan något som varit och något som ännu inte är.

*

När det är dags för en förlossning, händer det att man får *gå över tiden*.
Det är tungt och påfrestande. Och trångt för barnet.
När förlossningen väl sätter i gång innebär det lättnad och befrielse
även om det också gör ont.

På ett liknande sätt kan det vara när man levt *länge*
och kropp och tanke förlorat sin frihet och rörlighet.
Då kan man också uppleva att man *går över tiden*.

Den saken blev tydlig för mig, när jag för många år sen
satt hos en gammal vän, den natt som blev hennes sista.
Hon var färdig här – nästan blind och döv – och ville lämna kroppen.
När jag satt där och timmarna gick, började jag tänka på döden
som en syster, en hjälpare – och oväntat för mig själv
tilltalade jag denna syster och välkomnade henne.

Du är väntad nu
syster död.
Du är välkommen hit.
Också du
står i livets tjänst.

Så frigör nu varsamt
min älskade vän
från en kropp
som har fullgjort sitt.
Ett liv har blommat
och burit sin frukt
och kvällen
har kommit med frid.

Detsamma kan vi väl säga med tanke på Signe och hennes sista dagar:

Du var väntad då, syster död.
Du var välkommen dit.
Också du står i livets tjänst.
Du frigjorde Signe med varsam hand
från en kropp som har fullgjort sitt.
Ett liv har blommat och burit sin frukt
och kvällen har kommit med frid.

VARA MÄNNISKA är att leva i tiden med evigheten i hjärtat.
Ett barn av två världar.

JAG MÄNNISKA: Av jord är jag skapad, till jord blir min kropp igen.
Av Gud är jag född, Guds barn ska jag evigt vara.